

יבמות כז. (ש) עד כח. (הנקודותיים, ש 14 מהסוף)

היחס בין הסוגיא שלנו לסוגיא הקודמת
 א. בדף הקודם דנו בהשפעת חליצה פסולה על האחים האחרים, כעת אנו בוחנים את השפעת החליצה הפסולה על הנשים האחרות.
 ב. יש זיקה - אין זיקה: לגבי האחים האחרים חליצה פסולה בעייתית רק אם מניחים שיש זיקה.
 אבל לגבי הנשים האחרות חליצה פסולה בעייתית גם אם נניח שאין זיקה.
 ג. שיטת שמואל: בדף הקודם ראינו שתי אפשרויות להבנת שיטת שמואל. הבנות אלו ממשיכות בסוגייתנו.
 הבנה אחת (שמואל ב' כאן ושמואל א' בדף הקודם) גרסה ש: חליצה פסולה פוטרת רק מי שפסול באותה מידה או יותר.
 הבנה שנייה (שמואל א' כאן ושמואל ב' בדף הקודם) גרסה ש: חליצה פסולה פוטרת את האחים ולא פוטרת את הצרות.

חליצה פסולה
 שמואל (א'): לא פוטרת שום צרה,
 שמואל (ב'): פוטרת רק צרה שפסולה כמוה או יותר ממנה (אבל אם חליצתה פחות פסולה אינה נפטרת)

שיטות אלו הן המשך השיטות שהובאו בדף הקודם (למעט העובדה ששמואל א' כאן הינו המשכו של שמואל ב' שם ולהיפך)

יישום השיטות
המקרה הכללי

שלב א': שני אחים היו נשואים לשתי אחיות ולנשים נוספות (שהן הצרות של האחיות)
 שלב ב': שני האחים מתו והאחיות וצרותיהן נפלו לייבום לפני האח השלישי

מתי חליצה לא פוטרת את האישה הנוספת
 לפי שמואל א' (הסובר שחליצה פסולה לעולם אינה פוטרת)

אם יש זיקה:
 בכל מקרה שהוא (כיוון שגם האחיות וגם הצרות אסורות על היבמים - ולכן בכל מקרה החליצה פסולה)
 אם אין זיקה:
 כשחלץ לאחות אחת - האחות השנייה וצרתה לא נפטרות זו בחליצתה של זו (כיוון שאז שתיהן אסורות על היבם מדין אחות חלוצה וצרתה)

לפי שמואל ב' (הסובר שחליצה פסולה פוטרת צרה שפסולה כמוה או יותר ממנה)

יש זיקה:
 חליצת האחיות (שאסורות ישירות על האחים) - לא פוטרת את הצרות (שאסורות בעקיפין על האחים - רק משום שהן צרות האחיות)
 אבל: חליצת הצרות (שאסורות בעקיפין על האחים - רק משום שהן צרות האחיות) - פוטרת את האחיות (שאסורות ישירות על האחים)

שמואל עצמו אמר שחליצת הצרות פוטרת את האחיות וחליצת האחיות לא פוטרת את הצרות
 לפי שמואל ב' אמירה זו מסתדרת בצורה פשוטה וישירה,
 לפי שמואל א' חייבים להניח ש: א. הוא התייחס להבנה ש'אין זיקה' (זאת בניגוד לשיטתו הכללית)
 ב. יש לדחוק את דבריו ולהעמידם בהסבר מאוד מסויים. (אם התחיל לחלוץ לאחת האחיות חייב לחלוץ גם לאחות השנייה וגם לצרתה)

הגמרא ניסתה לדייק מברייתא ששיטת שמואל ב' היא הנכונה (הברייתא קבעה במפורש שחליצת אחיות לא פטרה צרות)
 אלא ש:
 ניתן להעמיד את הברייתא כשיטת ריב"נ (ששילב את שיטת ב"ש וב"ה וקבע שצרת ערווה צריכה חליצה ואסורה בייבום)

ר' אשי דייק זאת משיטת ר"ג שסבר שיש משמעות לגט שניתן אחרי מאמר וגם יש משמעות למאמר שניתן לאחר גט

שומרת יבם שניתן לה מאמר מול שומרת יבם שניתן לה גט
מעמדם שקול (ולפי שמואל ב' חליצת כל אחת מהן פוטרת את חברתה)

שתי אחיות שנפלו לייבום ולאחר מכן מתה אחת מהן
כשהשניה (שנפלה לייבום) מתה: הראשונה - מותרת
כשהראשונה (שנפלה לייבום) מתה: השניה - ר"י: אסורה, רב: מותרת

טעמו של ר' יוחנן: אשה שאסור לייבמה בזמן נפילתה לייבום - נותר עליה איסור אשת אח לעולמים, תגובת רב: דין זה נכון רק על מי שאסור לייבמה מהתורה, כאן האיסור לייבמה הוא רק מדרבנן.

כמובן שכל הקושיות על ר' יוחנן קשות כפליים על רב.

כיצד מסתדר ר' יוחנן עם המשנה שלנו

החלק הראשון:

הדין: כשאחות אחת נחלצה - האחות השניה עדיין אסורה
תגובת ר' יוחנן: 'איני יודע מי שנה את דין זה' (לשיטתו האחות שלא נחלצה, צריכה לחזור להיתרה הראשון)

הגמרא נסתה להעמיד את המשנה בהעמדות שונות כדי לתרץ את ר' יוחנן (הגמרא נסתה לטעון שהאיסור הוא רק לגבי האחות השניה שנפלה לייבום וכן שהאיסור הוא מדין צדדי של חשש) אולם כל נסיונות התירוף נכשלו

החלק השני:

הדין: א. גם כשאח אחד רשאי לייבם את אחת האחיות (כיוון שהאחות האחרת קרובה שלו) עדיין
ב. האח השני אסור באחות שנשארה (והיא אינה חוזרת להיתרה הראשון)
תגובת ר' יוחנן: מדובר שהאחות שנשארה נפלה לייבום אחרי האחיות שיובמה כבר (וכיוון שלא היתה מותרת בזמן הנפילה - היא לא תהיה מותרת לעולם)